

בש"פ 5180/21 - יאיר לוי נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

בש"פ 5180/21

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

המבקש: יאיר לוי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי
בירושלים (כב' השופטת ר' פרידמן-פלדמן) בעמ"י
26.7.2021 מיום 53203-07-21

בשם המבקש: עו"ד גבריאל טרונישוילי

החלטה

1. כעולה מהחומרים שלפניי ביום 25.5.2021 נמצאו סמים מסוג קנבוס במקלט הבניין שבו מתגורר המבקש. ב-11.7.2021 בוצע חיפוש נוסף במקלט ונמצאה בו שקית נוספת של סם מסוג קנבוס. המבקש נעצר ביום 15.7.2021 - בגדרי הליך אחר - בגין החזקת סם מסוכן מסוג קנבוס והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. בגדרי אותו הליך, שוחרר המבקש למעצר בית ביום 20.7.2021. למחרת היום, במסגרת ההליך דנן, נעצר המבקש ביום 21.7.2021 לאחר שנמצאו סמים בארון החשמל הסמוך לביתו ויוחסו לו עבירות סחר בסמים, החזקת סמים שלא לצריכה עצמית והדחת קטין לשימוש בסם. ביום 22.7.2021 הורה בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט ד' פולוק) על שחרורו של המבקש למעצר בית. ערר שהגישה המשיבה על החלטה זו התקבל ביום 23.7.2021 (כב' השופט ר' יונגרד), תוך שנקבע שהמבקש יישאר במעצר עד ליום 25.7.2021 (להלן: ההחלטה בערר הקודם).

2. ביום 25.7.2021 הורה בית משפט השלום בירושלים (כב' סגן הנשיא י' מינטקביץ) על שחרורו של המבקש למעצר בית עד ליום 29.7.2021. בית המשפט ציין כי מבין כל פעולות החקירה שבבסיס הבקשה להארכת מעצרו של המבקש בוצעה רק פעולה אחת, וזו לא חיזקה את החשד לסחר בסמים. עוד צוין בהחלטה כי התמונה הראייתית המתגבשת היא שקיים חשד להחזקת קנבוס שלא לצריכה עצמית "אך לא מעבר לכך". המשיבה עררה על החלטה זו וביום 26.7.2021 קיבל בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטת ר' פרידמן-פלדמן) את הערר, והורה על הארכת מעצרו של המבקש עד ליום 28.7.2021 בשעה 12:00. בית המשפט עמד על השתלשלות ההליכים בעניינו של

המבקש וציין כי מאז ההחלטה בערר הקודם, שהתקבלה ביום שישי (23.7.2021), לא חלה התקדמות בחקירה. בית המשפט ציין כי בהחלטה בערר הקודם נקבע שיש לאפשר למשיבה להשלים את החקירה בטרם תישקל אפשרות שחרור. משכך, קבע בית המשפט כי בהתחשב במהות החשדות, אין די בכך שהמשיבה לא הספיקה להתקדם בחקירה בפרק זמן זה כדי להצדיק שחרור ממעצר. עוד הוסיף בית המשפט כי המבקש שומר על זכות השתיקה, וכי "זכותו לעשות כן אך המשמעות היא שאין לו גרסה לגבי החזקה של סמים בכמות גדולה" (שם, סעיף 7). בית המשפט ציין כי המשיבה הציגה רשימת פעולות חקירה שהיא מבקשת לבצע, וכי יש ליתן לה זמן לעשות כן.

3. מכאן הבקשה שלפניי. לטענת המבקש, בית המשפט המחוזי בחן את התקדמות החקירה מיום 23.7.2021, ולא מיום מעצרו. לטענתו, העובדה שמאז מעצרו בוצעה פעולה אחת (טכנית) בלבד, אשר לא חיזקה את החשדות נגדו, מצדיקה את שחרורו. עוד לדבריו, בית המשפט המחוזי "התעלם לחלוטין ממחדליה של היחידה החוקרת" בכך שלא בוצעו פעולות חקירה נוספות (סעיף 16 לבקשה).

4. לאחר שעיינתי בבקשה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות. כידוע, על החלטת בית המשפט המחוזי בערר הנוגע למעצר לא מוקנה ערר בזכות. סעיף 53(א1)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 מורה כי על המבקש לערור על החלטה כאמור לפנות בבקשת רשות לבית משפט זה. רשות ערר תינתן אך במקרים שבהם מתעוררת שאלה עקרונית החורגת מעניינם של הצדדים, או בהתקיים נסיבות מיוחדות (בש"פ 6760/19 אבו כף נ' מדינת ישראל, פסקה 4(20.10.2019); בש"פ 2786/11 ג'ריסנ' מדינת ישראל, פסקה 6 (17.4.2011)). הבקשה דנן אינה עומדת באמת מידה זו. בית המשפט המחוזי עמד על השתלשלות ההליכים בעניינו של המבקש, ובכלל זאת על התקדמות החקירה החל מיום מעצרו - ומצא כי בעת הנוכחית יש ליתן למשיבה פרק זמן נוסף על מנת להתקדם בחקירה. קביעה זו נטועה בדל"ת אמות המקרה דנן, וחרף ניסיונות המבקש לשוות לטענותיו נופך עקרוני, הן לא מקימות עילה למתן רשות לערור.

בקשת הרשות לערור נדחית אפוא.

ניתנה היום, י"ז באב התשפ"א (26.7.2021).

שׁוֹפֵט